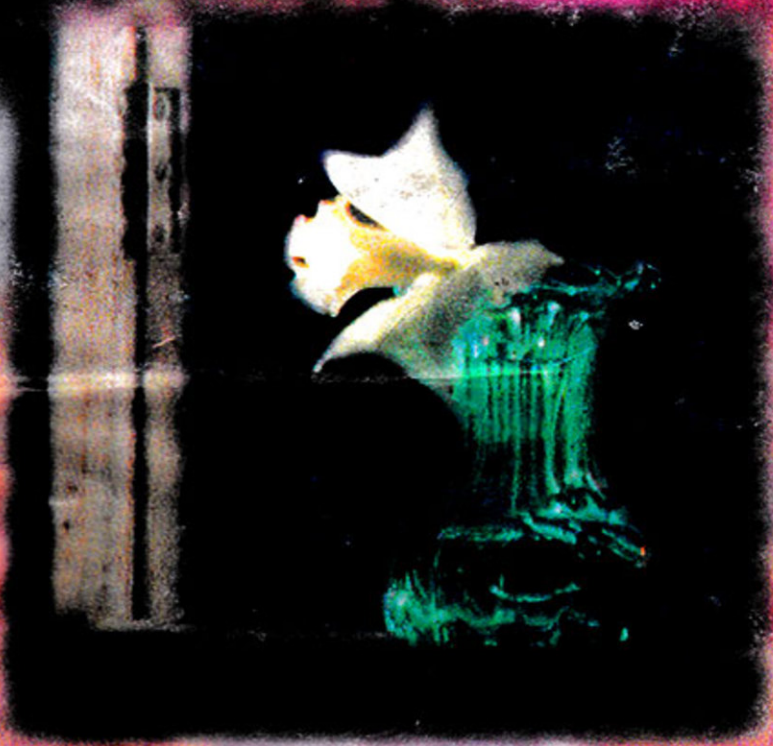

ဟန်သီရင်

ပန်းတစ်ပွင့်၏ဖြစ်စဉ်

အခန်း(၁)

(၁)

နွေဦးရာသီဆိုပေမဲ့ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမှာ ချမ်းအေးမှုတွေ ရှိနေဆဲပင်။

လေဝေ့လိုက်တိုင်း လေအေးအေး စိမ့်စိမ့်လေးတွေက ‘သုန္ဒရီ’ကိုယ် ခန္ဓာပေါ်မှ အနွေးထည် ပွပွလေး ဝတ်ဆင်ထားတာပင် မလုံလောက်ချင်။

လက်ကလေးနှစ်ဖက်ပိုက်ကာ ကားအပြင်ဘက် ထွက်ရပ်ရင်း...။ တောင်ပေါ်ဒေသ၏ သဘာဝ အလှများက သုန္ဒရီကို ဆွဲဆောင်လို့ နေစေသည်။

သုန္ဒရီက သဘာဝအလှတွေဆိုရင် မြင်တာနှင့် အတွေးတွေစုပြီး စိတ်ရှိလက်ရှိ ခံစားပစ်လိုက် ရသည် ချည်းပင်။

စိတ်ပြေလက်ပျောက်သာ ထွက်လာခဲ့ခြင်းမို့ ...။ ပူပင်စရာ သောက မှန်သမျှတို့ ကို သုန္ဒရီ မေ့ပျောက်လို့ ထားလိုက်သည်။

သုန္ဒရီ မျက်နှာပေါ်မှာ ဝေ့ဝေ့ကျနေသော ဆံနွယ်စများကို သပ်တင်ရင်း ...။ သုန္ဒရီနှင့် အဖော်ပါ လာသော သုန္ဒရီငယ်စဉ်ကတည်းက ထိန်းကျောင်းလာခဲ့သည့် ‘ဒေါ်နှင်းရီ’ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်ကမဆင်းဘဲ ထိုင်ခုံမှာ အိပ်ငိုက်နေသော ဒေါ်နှင်းရီခမျာ ဇီမိပျက်လို့ သွားရသည်။ ။

"ဒေါ်လေးနှင်း ... ဒေါ်လေးနှင်း ဆင်းပါဦး၊ ဒီမှာ သုန့်လို လောကသဘာဝကြီးရဲ့ အလှကို တစ်ဝကြီး ခံစားကြည့်ပါဦး"

သုန့်ရီက ကလေးငယ်တစ်ယောက်လို စိတ်ပေါ့ပါးနေပုံရသည်။ ။

"တော်ပါတော့ သုန့်လေးရယ်၊ ဒေါ်လေးနှင်းအရွယ်နဲ့ ဘာမှ မခံစားတတ်ပါဘူး"

"ဒေါ်လေးနှင်း၊ အိပ်ငိုက်ချင်တိုင်း ဆင်ခြေကြီးပဲနော်၊ လာပါဆို"

"လာပါပြီ မဖုရားရယ် ... လာပါပြီတော်"

ဒေါ်လေးနှင်း ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးကို ကားတံခါးပေါက်မှ မနည်းတိုးထွက်လို့ လာသည်။ ။

"သည် မှာ ကြည့်ပါဦး၊ ဟိုးရှေ့က တောင်ညိုညိုကြီးတွေကြားက နေဝန်းနီနီကြီး ထွက်လာ တာက ဖွံ့ဖြာလွဲလွဲကောင်းကင်နဲ့ ဘယ်လောက်လှပတဲ့ ... သဘာဝ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ပါလဲ ဒေါ်လေး နှင်း"

သုန့်ရီ မျက်နှာဖြူဥဥလေးတွင် မည်းနက်ပြီး ခဲခြယ်ထားသယောင်လှပသော မျက်ခုံးလှလှ လေးကို ပင့်ချီပြီး။

ရွန်းလွဲလွဲ မျက်ဝန်းလှလှလေးတွင် ဝန်းရံထားသည့် မျက်တောင်ကော့လေးများကို အချက် ကျကျ ပုတ်ခတ်ရင်း ပြောနေသော သုန့်ရီမျက်နှာလေးကို ဒေါ်လေးနှင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။

တကယ်ပါ။

ဖြောင့်စင်းသောနှာတံက အဖျားမှ စိုက်မကျဘဲ ဗိုလ်မလေးလို အန

ညှိုးငယ်ကော့သယောင်နှင့် နီရဲစိုစွတ်လှပသော နှုတ်ခမ်းဖူးအိအိလေး
...။

သူမက သဘာဝအလှကို အာသာငမ်းငမ်း ရွှင်ပျစွာပြောနေသော်လည်း ...

ဒေါ်လေးနှင်းကတော့

နံနက်ခင်းအာရုံဦး သဘာဝအလှနှင့် မင်းသမီးလေးလို လှပသော သုန္ဒရီ၏ ပင်ကိုအလှ။

ဘယ်သူက ပိုလှပါသလဲဟု တွေးကြည့်နေမိသည် ။

"လှတယ်၊ သုန္ဒရီ တကယ်လှတာ"

ဒေါ်လေးနှင်းက ဘာသာရေရွတ်ခြင်းကို သုန္ဒရီက သဘောကျသွားကာ ...

"ဒေါ်လေးနှင်း သဘောကျသွားပြီမို့လား"

"ဒါပေါ့ သုန်လေးပြောတဲ့ သဘာဝအလှရော သုန်လေးကပါ တကယ်လှတာ"

"ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ဒေါ်လေးနှင်းကလည်း သုန္ဒရီကို မြှောင့်ပင့်နေပြန်ပြီ"

တကယ့်ကိုပဲ သုန္ဒရီမျက်နှာ ဖူးဖူးလေးမှာ ရှက်ရိပ်တို့ အရောင်ခြယ်ကာ နီနီရဲရဲလေး ဖြစ်သွားရသည် ။

သုန္ဒရီမျက်နှာလေး ရွှင်လန်းပေါ့ပါးနေသည် ကိုပဲ ဒေါ်လေးနှင်း မြင်ရရုံနှင့် စိတ်ချမ်းသာ ပါသည် ။ နို့မို့ ...။

သုန္ဒရီ အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်ဖက်အောင် စိတ်ဒုက္ခအပေါင်းကို

ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည် လေ ..။

(၂)

သည် ခြံကြီးက ရပ်ကွက်၏ မြို့စွန်မှာ တည်ရှိသည်။ ။

သည် ခြံကြီးရှေ့ကို ဖြတ်သွားသူတိုင်းက လှည့်ငေးမော မသွားမနေပါ။

ခေတ်မီဆန်းပြားလှပသော နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးကို စိတ်ကြိုက် ‘ဦးမှုံ’ ကိုယ်တိုင် ဆောက်လုပ်ခဲ့ သည် ။

သည် အိမ်ကြီးကြောင့် သည် အိမ်မှ လူများကိုလည်း စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ။

သည် အိမ်မှ လူများ ဝင်ထွက်သွားလာလျှင်လည်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူများက သဘောကျစွာ ငေးယူရပြန်သည်။ ။

ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ချမ်းသာလာကြသူများ မို့၊ သားစဉ်မြေးဆက် စားမကုန်ခဲ့။

သည် အိမ်ကြီးရှင် ဦးမှုံ၊ ဒေါ်စုစုတွင် ရှားရှားပါး တစ်ဦးသောသား ‘မောင်သုန်’လေးကို မွေးဖွား ခဲ့သည်။ ။

"သားလေးက တစ်တုံးတစ်ခဲကြီးပဲ မစု ... တို့ တော့ ရှင်ဒကာဖြစ်ရ ချည်သေးရဲ့ ..."

ဦးမှုံမျက်နှာကြီးက လမင်းကြီးလို ထိန်ဝင်းပနေသည်။ ။

ခင်ပွန်းသည် စိတ်ချမ်းသာနေခြင်းကိုကြည့်ပြီး စုစု ကျေနပ်ပီတိဖြစ်
ရပါသည်။ ။

"နာမည်လေး ဘာလေးရွေးဖို့ ကျွန်မတို့ ဆရာတော်ဘုရားကို သွား
လျှောက်ပါဦး"

စုစု သတိပေးရသည် ။ နို့မို့ ကိုမှုံက သားကို လက်ကမချတမ်း
ချောမြူနေတာနှင့် အချိန်ကုန်နေ တတ်သည်။ ။

ပြီးတော့ အိမ်ရှိလူကုန် မအားရ။

စုစု မီးဖွားစဉ် စိတ်ချမ်းသာသာရှိစေရန် ကူဖော်လောင်ဖက်များကို
ခေါ်ထားကာ ...

"နင်တို့ အစ်မအတွက် တည့်တာပဲ ချက်နော်"

"လျှော်တာ ဖွတ်တာ စင်ပေစေ့နော်၊ ကလေးအနှီးတွေ ဖြူဖွေးနေမှ
..."

"ဟဲ့ ကလေးရေချိုးဖို့ ရေနွေးတည်ရဲ့ လား"

တစ်ခုပြီးတစ်ခု ကိုမှုံပါတတ်လေသည်။ ။

စုစုကို ပတ်ဝန်းကျင်က လူများက မီးနေလာမေးရင်း ...

"စုစုတို့ များ ယောက်ျားရ ကံကောင်းလိုက်တာနော်"

"အေးဟ ... ကိုမှုံကြီးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကိန်းကြီးခန်းကြီးနေသ
လောက် စုစုကိုတော့ အောက်ခြေသိမ်း ပြုစုတာ တို့ ယောက်ျားများ နဲ့
ကွာပါ့ ..."

မချင့်မရဲပြောဆို ချီးမွမ်းသံတွေကို စုစု ပြုံးပြုံးလေး ပီတိတဝေဝေန
င့် နားထောင်ကာ ရင်ထဲမှာ ဘဝင်ကျစွာ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူရတော့သည်။ ။

ကိုပုံတို့ အတွက် သည် သားလေးကို မွေးဖွားချိန်ကစလို့ စီးပွားများ
ကလည်း တစ်ဆကနေ နှစ်ဆ ပွားလို့ နေသည်။ ။
အကျိုးပေးသည် လို့ ဆိုရပေမည်။

(၃)

စိန်ကုန်သည် ။

မောင်သုန် ...။

ဖခင်ကြီးအမွေရထားသော စိန်ရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းဖြင့် မိမိကိုလည်း အရွယ်ရောက် ကတည်းက စိန်ရောင်းဝယ်ခြင်းအတတ်ကို သင်ကြားပေးခဲ့သည် ။

ခေတ်ပညာကိုလည်း မောင်သုန် တတ်အောင်ကြိုးစားသည် ။

ကျောင်းပိတ်ရက်များမှာ မောင်သုန် ဖခင်ကြီးနားက တစ်ဖဝါးမခွာ ... အနီးကပ်သင်ယူသည် ။

"သည် စိန်ရဲ့ အရည်ကိုကြည့်ပြီး ဈေးဖြတ်စမ်းသား"

ဦးမှုံကမ်းပေးသော စိန်တုံးကို လှမ်းယူပြီး မောင်သုန်အကဲဖြတ်သည် ။

"ခဲရည်ပဲ၊ ရှေးစိန်ဖေဖေ အဖိုးက သိန်းဆယ်ချီမယ်"

မောင်သုန် ဟန်ပါပါ လက်ကလေးနှင့် ထောင်ကာ အမျိုးမျိုးလှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး အကဲဖြတ် နေသော သား၏ အရည်အသွေးကို ဦးမှုံအကဲဖြတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ပေးလိုက်ပါတော့သည် ။

"သားလည်း ပညာစုံလို့ ဘွဲ့ရထားပြီးပြီ၊ ဖေဖေရဲ့

လုပ်ငန်းတွေလည်း စိတ်ချလက်လွှတ်လို့ ရပြီမို့ ဒီကနေ့ကစပြီး သားကို အားလုံးလွှဲအပ်လိုက်ပြီ"

ဦးမှုံကတော့ နာမည်ကသာ ဦးမှုံ၊ လူကတော့ ဖျတ်လတ်သွက်လက် သူပင်။

မိခင်ဒေါ်စုစုကလည်း ခပ်အေးအေးသမားမို့

"ဟုတ်တယ် သား ... သားဖေဖေနဲ့ မေမေတိုင်ပင်ပြီးသား၊ သားကို လုပ်ငန်းတွေ လွှဲအပ်ပြီးရင် ဖေဖေနဲ့ မေမေ မြန်မာပြည်အနှံ့ တန်ခိုးကြီး ဘုရားတွေ လိုက်ဖူးချင်တယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး လှူတန်း ချင်တယ်"

"ဟာ ... သားတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့တော့မလို့ လား မေမေရာ ..."

"သားလည်း အရွယ်ရောက်ပြီလေ၊ သားသဘောကျသူရှိလည်း ပြောပါ၊ ဖေဖေတို့ လူကြီး စုံရာနှင့် မြန်းပေးပါ့မယ်"

မေမေကတော့ ပြောင်းဖူးဆေးပေါ့လိပ် အဖွာမပျက်ပြောနေသည် ။

တကယ့်ကို အပူပင်မရှိ။

ဖခင်ဖြစ်သူကရော သည် အတိုင်းပါပဲ။

ကွမ်းမြို့တာပင်မပျက်။

"သားမှာ အိမ်ထောင်ဖက်ရှိရင်တော့ ဖေဖေတို့ စိတ်ချလက်ချ တရား ဘာဝနာလုပ်လို့ ပိုကောင်းတာပေါ့"

အရွယ်ရောက်နေသော ယောက်ျားသားတစ်ဦး ဖြစ်လင့်ကစား။

မိဘနှစ်ဦးနှင့် ပြည့်စုံလုံခြုံစွာ သည် အခြေအနေထိ နေ လာပြီးမှ ...

မိခင်ရော ဖခင်ပါ သူ့ကိုထားကာ၊ ဘုရားကျောင်းကန် သွားကြမှာ

ကို ဝမ်းနည်းသွားရသည်။ ။

သို့ပေမဲ့ ဟန်မပျက်ထိန်းရင်း ...

မိဘများ အသက်ကြီးပါပြီလေ။ ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်တာပဲ။
စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် ပြုပါစေဟု စိတ်ကို ဖြေလိုက်ပြီး။

"စိတ်ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ သာ သွားကြပါ။ ဖေဖေတို့ သုံးစွဲဖို့ လိုရင်လှ
မ်းမှာ ပါ။ ဖေဖေတို့ ရှာဖွေခဲ့တဲ့ စီးပွားဥစ္စာတွေ မပျောက်ပျက်အောင်
သား ကြိုးစားထိန်းသိမ်းပါမယ်။ သား ကြိုးစားပြီး လည်း ရှာပါ့မယ်"

"အေးကွယ် ... သာဓု သာဓု သာဓု"

မိခင်ရော ဖခင်ပါ ပြုံးပြီး သာဓုတွေ ခေါ်လို့ နေတော့သည်။ ။

(၄)

မိဘများ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့တော့လည်း စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးအား
လုံး ‘မောင်သုန်’ပင် သွားရ လာရသည်။ ။

အိမ်ကပ်ရသည် ပင်မရှိ။

အဖေ အမေတို့ ၏ တန်ဖိုးကို မိဘများ နှင့် ဝေးကာမှ ပိုသိရလေ။
ပိုပြီး မိဘများကို သတိရလေမို့။

မောင်သုန် ရင်ထဲမှာ နေရထိုင်ရတာ လပ်ဟာနေသလိုပင်။

တစ်နေ့ ...

မောင်သုန် ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း ‘စိုးသင်’သည်
ကျောင်းအုပ်ဖြစ်ကာ ရာထူးတိုးသည့် အတွက် အကျွေးအမွေးနှင့် ဧည့်ခံ
ပွဲလေး လုပ်သည်။ ။

အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲ ကျွေးခြင်းမို့ သိပ်တမက်တမောမရှိသော်လည်း သူ
ငယ်ချင်းကို အလွန်ခင်မင် ခြင်းမို့ မောင်သုန်သွားဖြစ်အောင် သွားလိုက်
သည်။ ။

မောင်သုန် စလွန်းကားအနက်ရောင်လေး အလှူအိမ်ရှေ့ ထိုးရပ်လို
က်သည် နှင့် သူငယ်ချင်း စိုးသင်က ပြေးထွက် လာပြီး ..။ ခရီးဦးကြိုပြု
ကာ ခေါင်းရင်းဘက်မှာ နေရာပေးလိုက်သည်။ ။

"ဒီမှာ မုန့်တစ်ပွဲဟေ့"

စိုးသင်က လှမ်းမှာ သံနှင့် အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး မုန့်ပန်းကန်ကို မောင်သုန်ရှေ့ ချပေးလိုက်စဉ်။

အမှတ်မထင် လက်ကလွတ်ကျပြီး။

မောင်သုန် ပုဆိုးနှင့် အင်္ကျီတို့ ကို စွန်းထင်းကုန်ရသည် ။

သူငယ်ချင်းစိုးသင်ကပါ အားနာသော မျက်နှာဖြင့် ...

"ဟာ ငါတောင်းပန်ပါတယ် ကိုသုန်ရာ၊ ငါ့အင်္ကျီ လုံချည်နဲ့ လဲလိုက်ပါ၊ လာ ... လာ ... ထ"

စိုးသင်က အတင်းဆွဲထူလိုက်သည် ။

"ရတယ် စိုးသင်၊ ကားနဲ့ ပြန်မှာ ပဲ၊ ရတယ်၊ ရေချိုးခန်းမှာ ဒါတွေ ပေတဲ့ နေရာလောက် ဆေးချလိုက်ပါ့မယ်"

"ဖြစ်ပါ့မလား"

စိုးသင်က အားတုံအားနာနှင့် မေးနေပြန်သည် ။

"ဖြစ်ပါတယ်၊ ရေချိုးခန်းသာ လိုက်ပြပါ"

"ဟို ဟို ကျွန်မ လိုက်ပြလိုက်ပါ့မယ်"

ခုနက ပန်းကန်လွတ်ကျသည့် ကောင်မလေး အနားမှာ ရှိနေတုန်းပဲ ကိုး။

သူ့ကြောင့် ဖြစ်သွားရတာမို့ အားနာရှက်ရွံ့နေပြီး မဝံ့မရဲနှင့် ပြောလိုက်သော လေသံလေးကို ကြားရရုံနှင့် မောင်သုန် ခွင့်လွှတ်စိတ်ဖြစ်သွားရသည် ။

"စိုးသင်ရေ ဒီမှာ ဧည့်သည် တွေ လာတယ်ဟေ့"

အိမ်ပေါက်ဝမှ လှမ်းခေါ်လိုက်သောအသံကြောင့် စိုးသင် ကပျာက ယာဖြစ်သွားပုံရသည်။ ။

"သူငယ်ချင်းရေ ... သူနဲ့ ပဲ ရေချိုးခန်း သွားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ့ကို ခွင့်ပြု ပါဦး"

"အားနာစရာ မဟုတ်ဘူး ၊ သွားမှာ သာ သွား ဟေ့ကောင်"

ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ ပေစွန်းနေသော လုံချည်ကို မပြီး ရေချိုးခန်းရှိရာ ထွက်ခဲ့ရသည်။ ။

ရေချိုးခန်းရောက်တော့ ဘုံဘိုင်မရှိ။

သည် တော့ ... ခုနက ကောင်မလေးက ရေခွက်နှင့် ရေလောင်းချ။

မောင်သုန်က လက်နှင့် ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေ ဖယ်ရှားရသည်။ ။

"ဆပ်ပြာနဲ့ နည်းနည်းတိုက်လိုက်ပါလားဟင်၊ ဟင်းအဆီတွေ မစွဲ အောင်"

"ကောင်းသားပဲ"

မောင်သုန်က ကောင်မလေးလှမ်းပေးသော ဆပ်ပြာကို သူလှမ်းယူစ ည့် ...

သူမ၏ မဝံ့မရဲရှက်ရိပ်တို့ ဖြင့် မျက်တောင်ကော့တို့ ကို ပုတ်ခတ်ရင်း သူမမျက်လုံးရွဲရွဲများက ဖျတ်ခနဲ အကြည့်ဝဲဝဲနှင့် ပြောကာ မောင်သုန်လက်ကို သူမလက်နှင့် အသာတွန်းထုတ်ပြောလိုက်ပြီး။

မောင်သုန်လုံချည်စကို မဝံ့ခပ်ရို့ရို့လှမ်းယူရင်း မောင်သုန်ကို မော်ကြည့်နေပုံက ရင်ထဲမှာ ငလျင်လှိုင်းများ ကြီးမားစွာဖြတ်သန်းခဲ့ရ

သလိုလို၊ လျှပ်စစ်စက်ကွင်း မိနေသလိုလို မောင်သုန်ခံစားလို့ နေသည်။ ။

"ရပါတယ်အစ်ကို၊ ညီမစင်အောင် တိုက်ပေးပါ့မယ်"

ကောင်မလေးရဲ့ လေသံက ပိုညှက်နေသလောက် လူကတော့ သွက်လက်ဖျတ်လတ်လို့ နေသည်။ ။

ပြီးတော့ ...

ကောင်မလေးရဲ့ မျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း သူ့ရင်ထဲမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတော့သည်။ ။

တစ်စုံစီမုံကြည့်လေ လှလေမို့၊ သနပ်ခါးလူးထားပေမဲ့ သူမ အသားအရည်စိုပြေမှု။

ကိုယ်ခန္ဓာအချိုးအစားပြေပြစ်မှုတွေက မောင်သုန်နှလုံးသားကိုပစ်မှတ်တွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသူလိုပင် ဖြစ်လို့ နေသည်။ ။

(၅)

စိုးသင်ကိုတွေ့ရန် ကြိုတင်ချိန်းဆိုထားရသည်။ ။

သူ ကျောက်ပွဲဈေးမှ အပြန် စိုးသင် ကျောင်းလွှတ်ချိန်နှင့် အံ့ကိုက်။

သူ့ကားလေးနှင့် ဝင်ခေါ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး အိမ်မှာ
စကားပြောရင်း ခေါ်ထားလိုက်သည်။ ။

လူကိုတွေ့တာနှင့် စိုးသင်ကပဲစကား ...

"ဟို အလှူနေ့တုန်းကကိစ္စ ငါ့အထိ စိတ်မကောင်းဘူးကွာ၊ ငါထပ်
တောင်းပန်ပါတယ်"

"ရပါတယ်၊ မင်းက အားနာတတ်တာ လွန်ရော၊ မင်းကျောင်းအုပ်တ
စ်ယောက်လုပ်ပြီး အားနာတတ်တာ မကောင်းဘူးကွ"

မောင်သုန့်စကားကြောင့် စိုးသင်က တဟားဟားရယ်မောရင်း ...

"ဒါကတော့ တာဝန်ပိုင်းကျတော့လည်း တာဝန်အရပေါ့၊ ဟိုနေ့က
အဖြစ်က အားနာစရာမို့ အားနာစကားပြောတာပေါ့ မောင်ရာ"

"အေးပါကွာ၊ ငါကလည်း မင်းကို အားနာနေတာ"

"ဘာကြောင်းမှ မရှိဘဲ အားနာနေတာလဲကွာ၊ ယောက်ျားချင်းပဲ
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်း ပါ"

စိုးသင်က မောင်သုန့်ပခုံးကိုပုတ်ကာ ပြောလိုက်သည်။ ။

"ပြောမှာ ပါကွ၊ ဟိုနေ့က ချာတိတ်မလေးအကြောင်း ငါသိချင်တယ်

"

စိုးသင်မျက်ဝန်းကြီးများ ပြူးကျယ်သွားကာ ...

"ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ"

"တကယ်ပါဆို"

"မင်းလို ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ ပညာတတ် ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတဲ့ ကြား
က မင်း ဒီကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်သေးပါဘူး"

"ဟုတ်ကို ဟုတ်ပါတယ်ဆိုကွာ"

မောင်သုန့်ပုံကြီးက အရမ်းကို တက်ကြွနေသည်။ ။

"ဘယ်က စပြောရမှာ လဲ"

"နာမည်က စပြောကွာ"

"သူနာမည်က သန္တာရီ၊ သူ့အဖေက မီးရထားဌာနက စာရေးကြီး ဦး
သက်ထွန်း၊ သူ့အမေက ဒေါ်သန်းရီ မိသားစုများ တော့ ညနေဘက်ဆို
လက်ဖက်သုပ်၊ ဂျင်းသုပ် သူတို့ မီးရထားရိပ်သာနားမှာ ရောင်းတယ်၊ သူ
က သမီးအကြီးဆုံး၊ ကိုးတန်းခဏခဏကျလို့ ကျောင်းထွက်ထားတယ်၊
သူ့အောက်မှာ မောင်သုံးယောက်၊ ညီမသုံးယောက်ရှိတယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်
မရှိဘူး"

"သူ့မှာ ရည်းစားသနာများ ရှိသလား"

"ဒါတော့ ငါအတိအကျမသိဘူး၊ ငါတို့ အိမ်မှာ လုပ်စရာ ကိုင်စရာရှိ
ရင် သူတို့ မိသားစုပဲ လာကူညီတာပဲ"

"ငါတော့ သူ့ကိုမြင်မြင်ချင်း သဘောကျနေမိတယ်။ စွဲလမ်းနေတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ မင်းပြောပြတာနဲ့ ငါပိုပြီး သူ့ဘဝကို သနားသွားပြီ၊ သူ့မိဘတွေကို မင်း တီးခေါက်ကြည့်ပါ။ အဆင်ပြေမယ်ဆိုရင် ငါ့မိဘတွေကိုပြန်ခေါ်ပြီး တောင်းရမ်းပါ့မယ်"

မောင်သုန့်ပြောနေပုံကတော့ တကယ်အတည်အငြိမ် ပြောနေကြောင်း စိုးသင် ကောင်းကောင်း သိနေသည်။

သို့ပေမဲ့ နည်းနည်း ချင့်ချိန်ရသေးသည်။

"မင်းနဲ့ အခြေအနေအဆင့်အတန်းခြင်း သိပ်ကွာတယ်၊ အသက်လည်း ကွာတယ်၊ အဲဒါတွေက မင်းနဲ့ သူ့ကြားမှာ ပဋိပက္ခ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ဖြစ်လာနိုင်တယ်"

"မင်းကွာ ကြိုတင်ပြီး မိုးပြိုမှာ စိုးကြောက်နေတဲ့ ကောင်ကွာ ... ဒီမှာ ငါ့နားမှာ အရည်သွေး ပြည့်ပြီး သွေးပြီးသားကျောက်ချောလေးတွေထက် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ရထားတဲ့ ကျောက်ရိုင်းတုံးလေးကို ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ပုံ သွေးယူချင်တာ ငါ့ဝါသနာပဲ"

စိုးသင်ကတော့ မောင်သုန့်ပြောသမျှကို ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်နေပြီးမှ ...

"မင်းရဲ့ အရိုင်းတုံးလေးမှာ အသွေးခံနိုင်တဲ့ အရည်အချင်းတွေ ပါလာဖို့ တော့ အရေးကြီးတယ်၊ မင်းလည်း ကျောက်သမား၊ စိန်သမားပဲလေ၊ အပြင်တန်းကနေကြည့်နေတုန်းက အရိုင်းတုံးလေးပဲ၊ အထဲမှာ သူ့မှာ ကျောက်သွေးခုံပေါ်မှာ တကယ်တင်သွေးကြည့်မှ သူ့ကျောက်အနေအထားပေါ် မူတည် ပြီး အမာအဆတ် သတ္တိရှိနေခဲ့ရင် သွေးမရဘဲ သူ့ဘာသာကွဲအက်ကုန်ရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ငါကတော့ ငါကြိုက်ရင် ဒါဆိုဒါပဲဟေ့ကောင်"

မောင်သုန်ကတော့ ဇွတ်တရွတ်ပင်၊ ဒုက္ခဆိုတာကို မကြုံဖူးလို့ ဒုက္ခပြေးတွေ့ချင်နေသော သတ္တဝါလို ဖြစ်နေသည်။ ။

"မင်းကို ပညာရှိ သတိဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါကွာ၊ စိန်ကဲကျောက်ကဲ သာ အကဲခတ်လို့ လွယ်တာ၊ လူကဲခတ်လို့ မလွယ်တာ မင်းသိသားနဲ့ "

"သိသားပဲ၊ မင်းက ဘာလဲ၊ ငါ့ကိစ္စမှာ မကူညီချင်ဘူးလား"

မောင်သုန်ပုံစံက တကယ့်ကို အလိုမကျသည့် ကလေးဆိုးပုံစံလို ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကူညီစိတ်ရှိလို့ ဒီစကားတွေ ပြောနေရတာပေါ့ကွာ၊ ဒီမှာ အိမ်ထောင်မှု၊ ဘုရားတည်၊ ဆေးမင်ရည် စုတ်ထိုး၊ ဤသုံးမျိုး နောင်ပြင်ရန် ခက်သည့် အမျိုးတဲ "

စိုးသင်က ဆရာကြီးလေသံနှင့် ပြောနေပုံကို မောင်သုန် လုံးဝလက်မခံချင်။

ငယ်နိုင် ငယ်ပေါင်းဆိုတော့လည်း သည် လောက်ရှိပေမည်။

"မင်းပြောတဲ့ စကားပုံတွေက သိပြီးသားပါကွာ"

"မင်းဟာလေ ငါ့တပည့်သာဆို ကောင်းကောင်း ရိုက်မိတော့မယ်၊ ဒီမှာ မင်းဒီကိစ္စကို လောနေ စရာမလိုဘူး၊ မင်းအနေအထား မင်းသိက္ခာနဲ့ ကာလသားပေါက်စလို အဖြစ်သည်းနေစရာ အနေအထား မဟုတ်ဘူး ၊ မင်း သူတို့ မိသားစုနဲ့ ရင်းနှီးအောင်လုပ်ပြီး လေ့လာ၊ မင်းစိတ်တိုင်းကျမှ စီစဉ်၊ မကောင်း ဘူးလား"

စိုးသင်ပြောထားလည်း နည်းလမ်းကျနေသည် မို့ မောင်သုန်ခေါင်း

ညိတ်နာခံသည်။ ။

"နောက်ပြီး မင်းဝင်ထွက်နိုင်အောင် ငါလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မိတ်ဆက်ပေးမယ် ဟုတ်ပြီလား"

"အေး ... ကောင်းတယ်၊ မင်းမြန်မြန်စီစဉ်နော်"

"စိတ်ချပါကွာ ..."

စိုးသင်က မောင်သုန့်ပေါင်ကို အားရပါးရ ပုတ်လိုက်ပြီး ကတိပေးလိုက်သည်။ ။

မောင်သုန့်မျက်နှာပြင်မှာ အလိုပြည့်သော အရိပ်ရောင်သမ်းနေသည်မို့။

ခပ်ပြီးပြီးပင် လုပ်နေတော့သည်။ ။ မောင်သုန့်ကို လူပျိုကြီးလို့ ပဲ ဆိုရပါမည်။

အသက်သုံးဆယ် ဝန်းကျင်ဆိုတော့လည်း ဆေးပေးမီးယူ လိုအပ်လာပြီလေ။

(၆)

အိမ်ရှေ့ကို နောက်ဆုံးပေါ်ကားကြီး ထိုးဆိုက်လာသည် မို့။

သန္တာရီတို့ တစ်မိသားစုလုံး ထွက်ကြည့်ကြသလို တန်းလျားတစ်ခုလုံး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတာ သိသာလှသည် ။

သည် ကားကြီးကို မြင်သည် နှင့် သည် မြို့မှ ဂုဏ်သရေရှိ စိန်ရွှေငွေကုန်သည် ကြီး မောင်သုန် ဖြစ်ကြောင်း မမေးမြန်းရဘဲနှင့် သိပြီးသားပင်။

မောင်သုန်ဘေးမှ သည် မြို့မှ ကျောင်းဆရာဦးစိုးသင်၊ သန္တာရီမိသားစုတစ်ခုလုံး ရိုသေလေးစား ရသောသူဖြစ်သည် ။

မောင်သုန်လိုလူမျိုး မိမိတို့လို ဆင်းရဲသားအိမ် ဆရာနှင့် အတူ လိုက်ပါလာခြင်းအတွက် အားနာ ရှက်ရွံ့မိသည် ။

ဆင်းရဲနံ့ချာသော မိမိတို့ မိသားစုမှာ သူဌေးတွေအိမ်လို ထိုင်စရာ ကုလားထိုင်၊ ဆက်တီရှိဖို့ နေနေသာသာ ဖျာကောင်းတစ်ချပ် ခင်းနိုင်ဖို့ ပင်အနိုင်နိုင်။

"ဟဲ့ သန္တာရီ၊ ညည်းဆရာလာတာ အိမ်ပေါ်ကို ခေါ်လေ"

မိခင်ဖြစ်သူက အသံပြုလိုက်မှ သန္တာရီ သတိဝင်လာကာ ..

"ဆရာတို့ လာလည်တာလား၊ ခေါင်းရင်းဘက်ကို ကြွပါ ဆရာ"

ပျာပျာသလဲ ခေါင်းရင်းမှာ ထောင်ထားသော ဖျာလိပ်လေးကို ဆွဲယူ ခင်းရင်း ဖိတ်မန္တက ပြုရတော့သည်။ ။

သူဌေးသားက သူမတို့ အိမ်အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုနေတာကြည့်ပြီး သန္တာရီတို့ သည် လောက် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်နေတာကို အထင်များ သေးသွားပြီလား၊ သူဌေးသားကို ငေးမော ကြည့်ရင်း သန္တာရီ အတွေးလွန်နေမိသလို မောင်သုန်ကလည်း သည် ဘက် မျက်ဝန်းပြန်အရွှေ့နှင့် တည့်တည့်ကြီး တိုးမိတော့။

သန္တာရီက မျက်လွှာလေး ကမန်းကတန်းချ ရှက်ရွံ့ဟန်ပြုမိသည်။ ။

မောင်သုန်မျက်ဝန်းတွေမှာ ချစ်ရိပ်အရည်များ လွဲနေတာ သန္တာရီမိတာပေါ့။

"ဟော ... ဆရာစိုးသင်ပါလား"

သန္တာရီအဖေ ရုံးက ပြန်လာဟန်တူသည်။ ။ ရုံးလက်ဆွဲအိတ်ကို ဇနီးဖြစ်သူထံ ကမ်းပေးရင်း နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။

"ဘယ်က လှည့်လာတာလဲ ဆရာ"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဒီဘက်နား အသိအိမ်လာရင်းနဲ့ သန္တာရီတို့ ကို မုန့်ဖိုးဝင်ပေးချင်တာနဲ့ ဆိုပါတော့"

"ဟာ ... ဆရာတို့ ကို တစ်ခုခုကျွေးမွေးဖို့ မလုပ်ကြဘူးလား"

"ဟုတ်ပါရဲ့ ... မေ့နေလိုက်တာ"

သန္တာရီလည်း ခုမှ သတိရနေပါတော့သည်။ ။ အိမ်နောက်ဘက်သို့ ခေါင်းလေးငုံ့ကာ ဖြတ်သွား လိုက်သည်။ ။

မောင်သုန်စိတ်ထဲမှာ တော့ သည် မိန်းကလေး နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ သိမ်မွေ့

တာ သဘောကျသွားရသည်။ ။

"ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဗျ၊ ခုလေးတင် အပြင်က စားလာလို့ ပါ"

မောင်သုန်က ဝင်ဟန့်တားမှ ပဲ။

အိမ်နောက်ဘက်က ဇွန်းရှာသံ၊ ပန်းကန်ရှာသံ ရပ်သွားရသည်။ ။

"ဦးလေး ဒါက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း မောင်သုန်ပါ၊ စိန်၊ ရွှေ၊ ငွေ ကုန်သည် ပေါ့၊ မြို့ပတ်လမ်း ဘက်မှာ နေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ သူဌေးလေးကိုတော့ သိနေပေမဲ့ ခုမှ လူချင်းသိကျွမ်းရတာမို့ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ဦးကတော့ ဦးသက်ထွန်းပါ၊ မီးရထားဌာနရဲ့ စာရေးကြီးပါ လိုအပ်တာရှိရင် ပြောပါခင်ဗျ"

ဦးသက်ထွန်းကတော့ သူဌေးဟူသော အရှိန်အဝါကြောင့် ရိုကျိုးစွာ ဆက်ဆံနေ၍ မောင်သုန် အားနာသွားရသည်။ ။

"ကျွန်တော့်ကို တူလိုသားလို ဆက်ဆံပါခင်ဗျ၊ အိမ်ကိုလည်း လာလည်ပါခင်ဗျ"

"ဟုတ်ကဲ့ အခုလိုဖိတ်တာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အချိန်ပိုင်းအတွင်းမှာ ရင်းနှီးသွားကြပြီမို့....

"ပြန်ကြမှ ထင်တယ်၊ အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု ချိန်းထားလို့ပါ၊ ခွင့်ပြုပါဦး ခင်ဗျ"

နှုတ်ဆက်ပြီးအထ။ စိုးသင်မှ ကလေးတွေ မုန့်ဖိုးပေးရန် အင်္ကျီအိတ်ကပ်ထဲ လက်နှိုက်စဉ် ...

"နေ နေ စိုးသင်၊ ငါပေးလိုက်မယ်"

မောင်သုန်က သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ခေါက်ထားရာမှ ဖြန့်လိုက်စဉ်။

"ကလေးတွေသည် မှာ ဒီကဦးဦးက မုန့်ဖိုးပေးမလို့ တဲ့ လာယူကြ"

စိုးသင်ကတော့ သည် အိမ်နှင့် ရင်းနှီးပြီး အထာသိနေပုံရသည် ။

ခေါ်သံဆုံးသည် နှင့် ကလေးတွေ စုပြုံရောက်လာသည် ။

မုန့်ဖိုးတစ်ယောက်တစ်ရာဆီ ပေးလိုက်တော့ ကလေးတွေ တအားဝမ်းသာ ပျော်မြူးသွားပုံ ရသည် ။

"ဟော ... ဟိုကောင်မလေး မပါ ပါလား၊ ခါတိုင်း မကြီးမငယ်နဲ့ သူအရင်ဆုံးလက်ဝါးဖြန့် နေကျ"

စိုးသင်က အိမ်အနောက်ဘက် လှည့်အော်လိုက်စဉ် ထရုံကွယ်မှ ချောင်းကြည့်နေသော သန္တာရီ နှင့် မောင်သုန်တို့ အကြည့်ခြင်းဆုံသွားရသည် ။

"ကဲပါကွာ၊ မင်းတို့ အစ်မ ရှက်နေရှာတယ်၊ ရော့ ရော့ ယူသွားပေးလိုက်"

သန္တာရီမောင် အငယ်ဆုံးလေးကို ပေးခိုင်းလိုက်ပြီး မောင်သုန်တို့ ထိုအိမ်မှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြ တော့သည် ။

မောင်သုန်မျက်ဝန်းထဲမှာ တော့ ဆင်းရဲချို့တဲ့ သောအသွင်ဖြင့် သန္တာရီကို စိတ်ထဲမှ သနားလို့ မဆုံးတော့။
